

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Res à S. Ignatio Loiola Societatis Iesv Parente Gestæ

Ribadeneyra, Pedro de

Coloniae, 1622

Mutinæ quatuor sorores. 214

urn:nbn:de:hbz:466:1-44900

roto corpore miræ rei indicijs,
impotenter insanire; Sed mox in-
ter eos gestus migravit obsessor,
& liberam incolumemque femi-
nam omisit. Hic illa de frequen-
tia paullùm seducta, gratias Nu-
mini persoluit pro libertate per
IGNATIVM recepta.

213 Puellam quoque in agro
Senensi, Vlnam, Gratiano Gala-
tio genitam, anno xxcix. eadem
spectra vehementer perturbaue-
rant. Nā crebra illi occurfabant,
atque ad flagitium infame cum
perpellere non possent, atrociter
multabant: plagarum vibicibus
in contuso corpore relictis. Perijt
illa reperitq; in IGNATII imagi-
ne tutelam.

214 Sed annus proximè sæcula-
ris c. 10. c. tragicæ rei multò
grauissimum spectaculū præbuit.
Seriem eius perscriptam, ego in
compendio hîc quàm verissimè
potest.

potest, commemorabo. Mutinæ
quatuor degebant sorores, nobi-
li loco, & claro genere puellæ:
earum vna nuptui data, reliquæ
Virgines perstitere. Hæ omnes
cum Virgine consobrina, com-
plures annos infanda quædam
ac deploranda stygis ludibria per-
petiebantur. Erat hostium a-
cies ingens, & assiduis iniurijs in-
tenta. Sed puellæ plerumque æ-
græ decumbebant; à morbo,
medicis omnibus iuxta nouo ac
desperato. Hæ interim sublimes
attollebantur, vt ab alto præci-
pites agerentur; interim pene-
tralibus intimis inclusæ carpe-
bantur, lacerabanturque. Non
vestes illæ, non capillos, non cor-
pora integra retinere; neque ad-
eò cauere poterant, quin terræ
inter salutis capitisque discrimen
afflictaerentur. Quin etiam
vapulare prius non desiere
quàm.

quàm excita strepitu familia, superiarum innocentia accurreret. Pollebāt alioqui non exiguis virtutibus: illæ, inque honestâ gente educatæ, optimis moribus formabantur. Tamen ea fuit hostium licentia, ut verba cogentur impia & tetra in Superos conuitia spargere, vimque eas oporteret sibi incredibilem afferre, si quando ad preces, Dei que laudes aut dicendas aut audiendas accederent. Sacris vero assistere, ea demum res extremi supplicij credebatur. Ibi humi exanimes iacere: ibi rursus immanè vociferari, nullisque prope consilijs retineri posse. Quoties super noxijs confiteri decretum esset hic lingua titubare, verba hærare, vires animusque miseras deficere: ipse in iniuriam sacrorum linguas fædum egere: & , qua vnâ re præcipuè sollicita-

lici
ne
ri.
cit
spe
sta
cul
cre
co
hæ
illa
qu
qu
tue
dib
nit
cie
me
ge
fell
dit
hil
cæ
Sac

licitabantur, impuris facibus honestus virginum animus vstulari. Nec Cacodæmones sacro iure citati diffitebantur, id se vnum spectasse, vt puellas, erepta honestate, in animi corporisque periculum impellerent: verum, quod crebro SACRAMENTORVM vsu consuessent, frustra se fuisse. Ad hæc parum habuere scelesti, solas illas turbare, nisi cæteram quoque familiam lacefferent. Nupta quippe filium alebat menses quatuordecim natum; quem se, ludibrio matris, occisuros minitabantur: diemque cædi faciendæ constituerunt. Cetera mendaces, hic solum cum ingenti domus luctu, in nullo fefellerunt, DEI occulta hæc & abditæ cõsilia fuere. Interea loci nihil cessatum est; & vndique opem cælestem accire multi laborarunt. Sacrificia, preces, lustralis vnda.
Cæli

Cælitum Lipsana, evocationes
 legitimæ, aliaque omnia religio-
 ni concessa, nihil profecerunt.
 Denique Sacerdotum proborū,
 & ascetarum insignium cœptis
 diu fatigatæ; ad Lauretanæ ædis
 incunabula, aliaque loca, tro-
 phæis contra inferos inclyta, ne-
 quicquam deportantur: nempe
 DEVS alium huic morbo medi-
 cum destinârat. Audiit rem eius
 Collegij præses, & infelicitatem
 Virginum miseratus, constituit,
 re ad DEVM relata illas accedere.
 Ità secum effigiem IGNATII, qua
 magnopere afficiebatur, defert:
 & cubiculum ingressus, vbi Sa-
 cerdotis imperio tum inferi exa-
 gitabantur, suspendit de parie-
 te, quam dixi, imaginem; sup-
 plexque, in preces incumbit. Ecce
 autem nondum, quid ageretur,
 edixerat; cùm stygij cæperunt in-
 quilini cōclamare, & barbaro stri-
 dore,

do
 est
 tis
 re
 ve
 ce
 à S
 gla
 fu
 ro
 fiff
 ap
 qu
 ob
 qu
 par
 ian
 Inc
 mu
 rur
 ter
 luc
 ad
 riu

dore, eam vero imaginē IGNATII esse dicere: seque ab ea vehementissimè torqueri. Inde impatienter conuitijs illum carpere; & velut depilem claudumque incessere. Causam conuitij aperire, à Sacerdote coacti responderunt: glabrionem & rariori barbitio fuisse: & inæqualibus tibijs alteroque crure debilitatum, incessisse. Cetera verò cæcipientem appellasse, ob vberes lacrimas, quibus oculorum aciem visus sit obtudisse. Malo deinde suo factū querebantur, quod ex vltima Hispania ad cruciados se viuēs olim, iam etiam functus occurrisset. Inde ex vnus corpore multi simul exturbati eam solo affligerunt. Secundum enim visa est ceteris etiam sororibus spes opis allucere. Quare tota domus simul ad IGNATIVM versa anniuersarium eius peruigilio ieiunium

L

nuncu-

nuncupat; & diem insuper natali-
 lem festum sibi fore. Eo tempore
 Roma profectus Augustinus Vi-
 uadus noster, Sacerdos, Mutinæ
 pro Concionatore futurus: attu-
 lit secum Lipsanothecam, in qua
 cum alijs & IGNATIANÆ reliquię
 condebantur. Hac proin' clan-
 culò in cubile illata, sic clamant
 inferi, ea verò IGNATI LIPSA
 esse: designant quis illa; atque
 unde importarit: testati grauibus
 se supplicijs tortos, sic tandem
 exturbatum iri. Nempe decre-
 tū DEO esse, hoc trophæo IGNA-
 TIVM illustrare. Alio postea die
 (nam pluribus continuabantur
 hi ludi) principum Geniorum
 vnus, antequam emigraret, vbi
 in IGNATIVM aliquamdiu pro-
 caciter illuserat, subactus à Nu-
 mine est, magno cum pudore fa-
 teri, quantum ab vno illius esse
 miser ambureretur; Cœpitque in
 ipso

ipso eū excessu ter SANCTVM pro-
 clamare: sanctique IGNATII tum
 modestia & potentia, tū precipuo
 erga DEIPARAM studio in fugam
 cōpelli se, dicere. Aliàs itē cū vi-
 ctos se illi sensere, hāc tamē IGNA-
 TIO gloriā inuiderunt, ne ipsi ma-
 gis, quā alijs celsisse crederentur.
 Quapropter eorū Cælitū precib.
 exigi se mentiebātur, quorū ma-
 ximè clientas eæ se Virgines præ-
 dicabāt. Sed sub egressum ad acti
 mendacium refellere, IGNATIVVM
 Victorem fatebātur: eiusq; vnus
 opera vti DEVM in soluenda ob-
 sidione constituisse. Inter hæc tra-
 biosè vociferati, Orco suas vires
 opprobrabant, qui chartulæ pi-
 cti Sacerdotis nequiret obsistere.
 Tota deinceps die euocati cū
 pertinaciter cessuros negarent, nū
 prius IGNATIO supplicaretur;
 DEVM id velle caussari: cœpit illis
 Sacerdos, PRO MERITIS IGNATII,
 L 2 fugam

fugam imperare. Hic enim uero
 nulla interposita mora omnes ex-
 cessere. Interdum miserandis cla-
 moribus aduersus DEVM deque-
 sti: qui qua gloria se priuasset,
 claudum utiq; homuncionē ho-
 nestaret. Menses non minus duos
 ita dimicatum est, dum prorsus
 de omnibus triumpharetur. Quā
 certē moram non superiorum im-
 becillitati tradit imputandā Ber-
 nardus; sed eò solū fieri, quò pla-
 nius cum Stygis potentia, tum ex-
 igentis Victoria cognoscantur.
 Ita post alterum cæpti belli men-
 sem puellæ, quas diximus, omnes
 omnib. molestijs obsidionis per-
 functæ, ad se ipsæ redierunt. Nec
 verò imagines solæ cineresue IG-
 NATII inferis diuersorib. terrori
 fuere: sed liber quoq; super ei^o vi-
 ta cōscriptus, cū capiti earū impo-
 nebatur, vel in sinū indit^o palæue
 lect^o aderat, hostes perdomabat.

215 Quan-